

Hukuka Karşı Mücadele

İmha Kolektif

2024

Modern adalet sistemi her kendini gelişmiş ve adil (?) olarak tanımlasa da, gündelik hayatta bile algımız siyasetçiler, haberler ve eğitim vasıtasıyla bu yönde şekillendirilse de gerçeklik bundan çok daha uzaktır.

Bize aşılana, polislerin suçla (kötü adamlarla) mücadele ettiği, cezaevlerinin toplumumuzdan suçu (mevzubahis kötü adamları) uzaklaştırdığı ve onu azalttığı, yargı sisteminin adil olduğudur. Onlar olmadan toplumumuzu suçlulardan kim uzak tutacak? Onlar olmasa kim bizi güvende tutacak?

Bu üçünün topluma ne kadar fayda sağladığına, daha doğrusu sağlamadığına, girmeden evvel devletin hukukunun ve ona bağlı olarak da adalet sisteminin varoluşu sebebini incelemek gerekecektir.

Modern hukuk tek bir amaç uğruna kurulmuştur: Egemen sınıfların çıkarlarını korumaya hizmet etmek. Modern dünyaya hakim sistem olan temsili demokrasili ulus-devletlerde hukuk, egemen sınıflar tarafından üretilir. Devletin yönetilenler için ve aynı zamanda sözde kendisi için çizdiği kurallarda bizzat kendisi söz hakkına sahiptir.

Hukuk yoluyla yöneten sınıflar ile halkın ezilen tabakaları arasında uzlaşma kurulabilir. Ancak bu ikisinin çıkarları birbiriyle her daim çelişki içinde olacağı için bu uzlaşmada bile egemen sınıflar kendi çıkarlarını koruma gayesi gütmektedir. Bunun bir örneğini işçi haklarında görebilmekteyiz. Geçmişte işçilerin grev hakkına tümünden izin vermeyen burjuvazi, daha sonra bunun için mücadele eden işçilere bu hakkı tanımıştır. Ancak bir koşulla! İşveren, lokavt hakkını kullanarak kendi çalıştırdığı işçiler üzerinde baskı kurma hakkına sahip olduğu sürece...

Türkiye’de benzer bir örnek kadın hakları için de görülebilir. Kadınlar, kendi hakları için zaten örgütlü mücadele sürdürmekteydi. Yeni kurulan cumhuriyetin erkek egemen sınıfları ona kağıt üzerinde eşitlik tanımış olsa bile, kadınların hem toplumda hem de kanunen tamamen eşit olamama sorunu günümüze kadar gelmiş bir meseledir.

Hukuka ve adalet sistemine dair algımız, her ne kadar idealist kavramlarla bulandırılmış olsa da, hukukun özünde bir kontrol mekanizması olduğu gerçeği değişmemektedir. Aynı zamanda liberal muhalefet de egemen sınıfın kaygılarını taşıdığı için, bu soruna kökten yaklaşmak yerine reformist bir biçimde, onu daha adaletli (?) bir hale getirme gayesiyle yaklaşmaktadır. Ancak asıl gerekli olan devletin polisine, mahkemelerine, cezaevlerine, yasalarına yenilik getirmek değildir.

Polisin görevi hiçbir zaman halkın can ve mal güvenliğini sağlamak olmamıştır. Polis ve ordu, güvenliği sağlamaz hatta aksine devletin çıkarlarını korumak için toplumun huzuruna müdahalede bulunabilir.

Polis, sıradan bir eylemciyi saçlarından çekerek tutuklayabilir.

Polis, herhangi bir çocuğu sokak ortasında öldürebilir.

Polis, herhangi bir esnafı gün ortasında darp edebilir.

Polis, herhangi bir mahallede uyuşturucu ticaretinin yayılmasına önayak olabilir.

Kolluk kuvvetleri, sadece devletin kol gücünü göstermek için mevcuttur.

Mahkemelerin de varoluşu sebebi burada yatmaktadır. Devletin kanunu nu uygulamak için var olan mahkemeler, gerçekte halkın çıkarlarını gütmemekle beraber ihtilaflardaki insan unsurunu tamamen çöpe atmaktadır. Örneğin ceza davalarında süreç tamamen fail-eylem-yasa merkezli gitmektedir. Ne mağdurun yaşadıkları göz önünde bulundurulmaktadır, ne de sorunun toplumdaki yerine inilmektedir. Mahkemeler ve dolayısıyla devlet, insan ilişkilerinin (suçlu-mağdur, “aile” vd.) insan unsurunu çalıp, ilişkileri tamamen devletin eline devretmektedir.

Cezaevleri de aynı şekilde hiçbir zaman ihtilafları çözmez, aksine onları bir süreliğine hücrelere kilitler. Cezaevleri, toplumsal nitelik taşıyan suçları birey ölçüsüne indirgemekten başka bir şey yapmaz. Yargılama sürecinin olabildiğince dışına itilen bir tecavüz mağduru –en iyi ihtimalde- hem yaşadığı faciayla, hem çatışmanın dışına itilmesiyle hem de sorunun özünün meseleden dahi sayılmamasıyla üst üste üç kez kaybeder.

Bununla beraber, devletin her aparatı gibi, cezaevleri de tek bir şey için vardır: Devletin çıkarlarını korumak maksadıyla devletin çizdiği sınırlar dışına çıkarları toplumdan uzaklaştırmak.

Devlet, istediği sürece mahkûmlarını tıbbi yardımdan mahkûm bırakabilir. Devlet, istediği sürece mahkûmlarını tecrit edebilir. Ölüm cezası her ülkede olmayabilir, ancak her devlet mahkûmları istediği sürece ölümüne terk edebilir.

Mesele temelinde zulüm, baskı ve sömürü olan bu sistemi yeniden yapılandırmak, ona yeni eklentiler getirmek, onu geliştirmeye çalışmak değildir. Temeli çürük yapılar sağlamlaştırılmaz.

Asıl yapılması gereken muhaliflerine savaş hukuku uygulayan faşist adalet sisteminin yeniden yapılandırılması değildir.

Asıl yapılması gereken korku ve tahakküm değil, beraberlik ve güven üzerine kurulu bir toplum inşa etmektir.

Asıl yapılması gereken devletin hukukunun, devletin adalet sisteminin tümünden reddidir.

Posia

İmha Kolektif
Hukuka Karşı Mücadele
2024

edu.wll.im